

MARIUS IORDĂCHIOAIA

DRAGOSTEA ÎN CARE CRED

MARIUS IORDĂCHIOAIA

DRAGOSTEA ÎN CARE CRED

Cuvânt înainte de
Pr. Răzvan Ionescu

THEOSIS

2023

Cuvânt înainte

Cuvântul ...

Redutabil în a pătrunde inimi.

Iar în Hristos, chiar și prin ușile lor încuiate.

Pe alte meleaguri, haiku-urile răspund poetic la ceva din setea noastră de esențial. Ele se trăiesc cu uimită inimă de înțelegere în atingere de viul din jur. Cine să le invite însă la simțirea duhovnicească?

Pe plaiurile mioritice, Brâncuși naște sculptural nu păsări, ci esența lor, zborul. Da, Brâncuși creează cu intuiția că în artă simplitatea este o complexitate rezolvată. Simplul ajunge astfel să exprime ceea ce complexul reușește mai puțin, dacă nu chiar eșuează. Întrucât esențialul nu e complicat, ci simplu. Brâncuși o face cu conștiința că greutatea nu e să faci opera de artă, ci să te pui în starea de a o face. Și dobândita ta stare într-o proprie-ți devenire te ajută

să simplifici, pășind către esențial. Cere însă asceza adâncirii cu discernământ, prin limpezire lăuntrică.

De aici, ne întrebăm cu cutremurul ființei celei stârnite de imensitatea Tainei din care venim și întru Care aflăm și noima odihnirii noastre nesfârșite, cum invităm această rezolvare brâncușiană în propria-ne trăire și existență? Cum răspundem dorului de esențial și de absolut care mustește ființial în noi?

Și oare, cine suntem noi înșine, dacă nu opera lui Dumnezeu? Investiția Lui de suflet. Cei țâșniți la existență atunci când starea creatoare a Celui prea Înalt a odrăslit minunea de a inventa oameni. Cum să fim atunci opera în care El Însuși, Autorul, se regăsește, dându-i răspuns cu propria noastră participare de viață?

Repere există. Paradoxal, poate mai puțin vizibile astăzi, în veacul imperativelor tehnice și mai puțin al căutării esențialului. În vechime însă, însetați de el, părinții Patericului au ieșit din cetate, preferând pustia. Și astfel, inimile lor au devenit oaze ale harului roditor prin lacrimile pocăinței, singurele care au putut fertiliza pustiul cel dinlăuntru. Esențializându-și trăirea, jertfa lor în Hristos a prilejuit nu rezolvare omenească, ci iluminare de Sus. Și prilejuind soluții

până astăzi, pentru că cuvintele Patericului sunt grăitoare la scara istoriei întregii umanități. Ele interpelează, fie și prin ricoșeu, pe derutatul om contemporan. Pentru că, reductibil pentru veacul nostru diluat, densitatea trăirii prin iluminare de Sus a născut densitatea cuvântului de care avem și noi astăzi atâta nevoie.

Ne-au lăsat cuvinte puține, dar mărturisind trăiri mari. Acestea din urmă, abil tănuite, transparând însă raze de înțelegere care interpelează radical pe omul recent, dând sete de Viu precum cele oferite de Sus pelerinului anonim al veacului trecut, descoperitor al rugăciunii lăuntrice prin inspirație filocalică, a cărei experiență trezește în noi setea de făptuirea de întâmpinare a absolutului, mistic, cel în chip tainic tangibil în cămărilor propriilor inimi.

Cuvântul...

Astăzi devalorizat, pustiit, secătuit de Duhul în reinventatul pat al lui Procust al exigențelor cu orice preț de a fi mai curând vehicul pentru informație, cere suferind ajutor. Nu pentru el însuși, ci pentru noi, cei cărora continuă să ne poată servi ca hrană.

Îmi pare că Marius Iordăchioaia intervine aici proniator. Cumva recapitulează prin fermentul său

artistic haikuurile, pe Brâncuși și esențializările patericale. O gură de aer proaspăt sunt poeziile lui, și cel mai adesea aer tare, de munte, cu care plămâni noștri se umplu în uimirea fericită a omului surprins să constate că „Hristos Însuși îl caută prin propria-i viață”. Ce descoperire proprie de Zaheu chemat să Îl găzduiască pe Domnul în casa ființei sale ... Pe Dumnezeu Cel ieșit în căutarea omului din noi.

Cuvântul...

Materialul de lucru al lui Marius Iordăchioaia.

Prolificitatea lui mă lasă perplex. Ca să adâncești, trebuie timp, dar el pare a fi permanent în această stare. Pentru că nu are astâmpăr. Pentru că se teme de înțelegerea comode ca de ceva pustiitor. Unele după altele, cuvinte revelatoare de noimă în Hristos sunt aruncate zilnic în lume, răvașe de iubire concentrate cu virtute de haiku-uri duhovnicești. Se naște o specie nouă, care s-ar putea lăsa poate circumscrisă în registrul de interes al teoreticienilor literaturii dacă miza ei nu le-ar transcende preocupările printr-o lucrare vădit mai înaltă.

Sunt cuvinte de prețioasă atingere doar, doar deștepta-vor inimi întru noblețea înțelegerii și trăirii în Domnul. În fața lor s-a sfârșit cu comoditatea. Te

lasă perplex, te rănesc, te poartă într-un parcurs al cărui deznodământ e întotdeauna o reîmprospătată înțelegere, un altfel, un cum nu neapărat gândeai, aruncând lumini și scoțând din banal ceea ce părea nesemnificativ, deschizând fântâni cu luciu de oglindire de cer deasupra-le acolo unde te păștea doar platitudinea unui decor fără importanță. Surprinzând, chiar descumpănind, trăgând preșul siguranțelor de sub picioarele tale, iată-te în față cu Evanghelia vie și larg deschisă în proximitatea de intimitate a propriei inimi. Cu o invitație neașteptată, de simțire patericală...

Astăzi putem trăi înconjurați de mulțimi și totuși atât de singuri. Practica marilor orașe a reinventat pustiul la purtător, cel pe care Chaplin îl căuta umplut cu afecțiune umană, într-adevăr mai luminoasă decât luminile orașului... Putem trăi izolare în mijlocul celor fără de număr ca noi. De unde nevoia imperativă de glas strigător în această pustie, netezind, fie și pe (prea puțin bătute) căi literare, cărările Domnului. Este cea ce face Marius Iordăchioaia. Pentru că, ceea ce contează în ultimă instanță, e întâlnirea cu El, cu Domnul.

Cuvintele lui Marius Iordăchioaia au virtutea

declanșării problematizării noastre în Hristos. Chemării noastre la viață altfel decât predicile și catehezele obișnuite spațiului eclesial. Nu poți trece pe lângă ele cu nesimțire, căci sunt strigăte de trezire care îți turează brusc motorul lăuntric, disponibilizându-te în chip neașteptat pentru întâlnirea-ți atât de personală cu Viul.

Dacă nu ar fi existat, cu siguranță că Marius Iordăchioaia ar fi trebuit inventat. Eu sunt fan absolut. Pentru că îi simt onestitatea. Dacă este greu a scrie versuri, când nimic nu ai a spune, ușurința cu care Marius Iordăchioaia revarsă densitate de interpelare în lume are în chip evident o deslușibilă legătură cu harul lui Dumnezeu. Pentru că e un dar de Sus să te întâlnești cu aproapele tău așa. Pentru că ce mai mare noblețe decât să stârnești trezire întru Hristos, nimicind amortirea comodității neangajamentului la viață, cea care ne pândește din umbră pe toți?

E simplu. Să gustăm. Să ne trezim. Și să mulțumim...

Pr. Răzvan Ionescu

Paroh al parohiei ortodoxe române

„Sfânta Parascheva - Sfânta Genoveva” din Paris

**POEM DE DUMINICĂ PENTRU INIMI
ÎN CARE NU ESTE DUMINICĂ**

să stai pe o bancă din parcul plin
de copii și porumbei
cu o cafea

sorbind dragostea vindecătoare
a lui Hristos

din tot ce vezi și auzi

din vocile luminoase ale copiilor
din freamătul fraged al porumbeilor
din liniștea netulburată a ierbii și a copacilor
din nemărginirea caldă și senină cu care
cerul te înconjoară de pretutindeni

până viața se umple de
gustul dulce-amar de cafea al odihnei
în care dragostea se trezește
din somnul inimii...

să stai pe o bancă
și să sorbi din toate

dragostea vindecătoare a lui Hristos
până parcul se face din nou
grădina Raiului...

LUNI

inima e un preot

fiecare bătaie a ei
rupe o fărâmbă de veșnicie
și o dă timpului....

iată ziua de luni
așteptând

ca un câine flămând
ca un câine în inima căruia latră foamea timpului

scâncind dureros
în viețile celor
care nu au luat o fărâmbă de duminică
de la biserică

ca s-o împartă celorlalte zile
acestei haite flămânde
care
toată săptămâna
le va lătra

inimile...

RÂURI DE SINGURĂTATE

precum urletul cascadelor subterane în
tremurul ierbii
râurile singurătății în tremurul
vocilor

și frigul lor tot mai negru în privirile pierdute...

râzi vorbești și
deodată te izbești lăuntric
de aisbergul rămas
din cuvinte și surâsuri

și iluzia socializării începe
să se scufunde...

un potop de singurătate crește
din tot ce spunem și facem
fără Dumnezeu

și toți ce-i care nu-L cheamă
în lăuntrul lor
se vor îneca...

unii aruncându-se de pe poduri și
blocuri
alții făcând același lucru
trăind
o viață fără speranță...

numai Iisus ne poate salva...
pentru că
numai Cel care a prefăcut apa în vin
poate face
din râurile singurătății din nou
un râu
al vieții...

PERON

nu există viață pe un peron.
doar așteptare...
dar în adâncul așteptării
poți găsi
peronul
vieții viitoare...

DESEFRUNZIRE

a venit toamna, Nichita...
și-am să-ți acopăr inima
cu Cîneva
cu lumina care te-a iubit
cu fiecare poezie a ta...

ASCULTÂND LUMINA

în ochii inimii a licărit o stea...
mort rămâneam de n-ar fi fost să vină...
văzutul s-a rănit de ea
și nevăzutul, lin, a lăcrimat lumină...

de-atunci în lume nu mă mai găsesc...
ochii din cap, fără folos și goi...
de tâmpla inimii cu mintea mă lipesc
s-aud cum plânge veșnicia-n noi...

VREMEA

plouă cu întuneric.
zi și noapte.
un potop de beznă
crește
în toate...
prin ochi prin cuvinte prin fapte
plouă
cu moarte....

doar pe Cruce-i senin...
singura insulă
într-un ocean de venin.

DREAPTA IUBIRE

ne apropiem firesc
unii de alții
pe măsură ce harul
ne înmoaie
inimile

pentru că numai prin har
ne regăsim
locul în Dragoste.

prin orice alt fel de
apropiere,
oricât de strâns
ne-am îmbrățișa,
inimile ne rămân
la fel
de departe....

RUPEREA VRĂJII

„sunt alte vremuri...”

aud de peste tot ca o magie
care preschimbă în normalitate
orice păcat și orice nebunie...

e-o molimă mai fină decât toate
ce ne transformă viața în orgie
ca un război ce se petrece-n toți
și nimeni nu îl simte și nu-l știe...

dar din ruina conștiinței demolate
în numele acelei lumi ce va să vie
mai strigă stins un ciob de realitate:

„sunt totdeauna alte vremuri...
DAR E ACEEAȘI VEȘNICIE!”

PRIN DRAGOSTE MAI APROAPE DE VIAȚĂ

stăm pe țărnelor acestei zile
ca la Vitezda lângă scaldătoare
așteptând îngerul să atingă această viață

care ne lasă bolnavi
și s-o facă vindecătoare...

dacă îngerul nu vine nici azi
iarăși un om o să căutăm
să ne ducă puțin, puțin mai aproape
de minunea
pe care o așteptăm...

CREȘTINE, UNDE EȘTI?

în tabloul furtunii de pe Marea Galileii
apostolii se luptă cu valurile
în vreme ce Hristos
doarme pe căpătâiul bărcii...

există o credință
sufletească și pasională, plină de tine, care
te alătură luptei ucenicilor.
Și o alta, duhovnicească, plină de El,
ce te unește
cu odihna Domnului.

cu cea dintâi trăiești în tablou.